

عنوان مقاله:

پایان سرپرستی کودک در حقوق ایران و کنوانسیون حقوق کودک

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی حقوق ارزیابی کارآمدی قانون در نظام جمهوری اسلامی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

عزت السادات حسینی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه حقوق خصوصی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران.

محسن قاسمی - عضو هیات علمی گروه حقوق خصوصی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران .

خلاصه مقاله:

ناتوانی، رشد نایافتگی و عدم قدرت کودک بر اداره امور مالی و غیرمالی خویش ایجاب می کند مورد حمایت‌های خاص قانون قرار گیرد. این ضرورت با توجه به اهمیت دوران کودکی در شکل گیری شخصیت انسان، وضوح بیشتری مییابد. از این رو مطابق قانون، حمایت از اطفال در ابعاد مالی و غیرمالی در سه محور ولایت، حضانت و قیمومت، مورد توجه قرار میگیرد. که عبارت از پدر، جدپدری و همچنین وصی منصوب از طرف ایشان است دارای اختیارات تام در امور مالی و غیرمالی صغیر و طفل بالغ غیررشید میباشند. در صورت فقدان ولی قهری و وصی، قانونگذار بنا به مصلحت کودک برای او قیم تعیین می نماید. در عین حال قانونگذار نهاد حمایتی دیگری را نیز در نظر گرفته و مسئولین نگهداری کودک را مشخص نموده که در وهله اول همان والدین کودک (پدر و مادر) میباشند. اما با توجه به این نکته که اگر حضانت کودک با مادر باشد، مادر سمتی در اداره امور مالی کودک ندارد و همچنان پدر و جدپدری و در صورت فقدان آنها قیم مسئول امور مالی کودک خواهند بود. نوشتار حاضر به بررسی موارد پایان نهادهای سرپرستی کودک (ولایت، قیمومت و حضانت) میپردازد و اینکه چه معیارهایی سبب سقوط ولایت، قیمومت و یا حضانت از افراد می شود

کلمات کلیدی:

پایان و سقوط سرپرستی، ولایت، قیمومت، حضانت، حقوق ایران، کنوانسیون حقوق کودک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798850>

